

Bratři a sestry,

„Ať se vaše srdce nechvěje!“ Tato Ježíšova slova, která zazněla v Evangeliu, jsou slova pro nás v současné situaci. Měli jsme a máme ještě lidské důvody k neklidu a ke strachu: nový koronavirus se objevil i v Čechách a dost lidí onemocnělo nebo i zemřelo. Abychom zbrzdili rozšíření nemoci, museli jsme žít v karanténě a často v izolaci (i když internet a sociální sítě nám přinesly možnost zůstat v kontaktu jinak). Jako věřící jsme se museli zříct možnosti slavit spolu nejenom nedělní mše sv., ale i všechny velikonoční obřady, byly odloženy plánované křty a první svaté přijímání, občas i svatby. Teď se postupně nouzový stav a karanténa uvolňují, ale jsme konfrontováni s dalším důvodem ke strachu: nebude druhá vlna pandemie, možná horší než ta první? Nebo jak bude vypadat svět po pandemii, vrátí se věci k „normálu“ nebo budeme dlouho trpět z důvodu ekonomické (a možná nejenom ekonomické) krize?

„Věříte v Boha, věřte i ve mne“, říká Ježíš. Je to výzva, aby naše víra nezůstala na úrovni teorie nebo slova. Věříme v Boha, jsme věřící, chodíme do kostela, ano, ale opravdu důvěřujeme Ježíši? Opravdová víra je důvěrný vztah k Ježíši, je to jistota, že je dobrý pastýř, který nás zachraňuje, jak jsme slyšeli minulou neděli. A pokud máme tuto víru, už nemáme důvod ke strachu: „Hospodin je můj pastýř, nebudu se bát“.

Byli jsme v karanténě, ale Boží slovo nikdy nebylo v karanténě. Bylo stále s námi, aby nás povzbudilo, například skrze vysílání bohoslužeb, ale také prostřednictvím domácích nebo rodinných bohoslužeb. Možná to bylo pro některé z nás příležitostí uvědomit si ještě jasněji než obvykle, že víra se nežije jenom v kostele v neděli, ale že má důležité místo v každodenním rodinném životě. A zároveň jste možná cítili, že vám nedělní mše sv. chybí, a pochopili jste, že účast na nedělní mši sv. není jenom povinnost ukládaná církevními příkázáními, ale že je to nutnost, abyste mohli prožít společenství a být povzbuzeni vírou bratrů a sester.

Smrtící virus nás možná také přinutil přemýšlet hlouběji o smyslu života. A pro nás křesťany se smysl života se nenalézá jenom tady na zemi. Víme, že náš domov je u Otce v nebi. A v Evangeliu nás Ježíš ujišťuje, že „je mnoho příbytků v domě Otce“, a že nám „připraví místo“. Svým způsobem jsme tady na zemi jenom v karanténě a čekáme na konečné uvolnění, kdy budeme moci odjet za hranice tohoto světa a vstoupit do našeho konečného domova. Nechci říct, že smrt je pro nás něco dobrého. Život je dar od Boha, který máme chránit, jak nejlépe umíme, nejen život náš, ale i život ostatních. Ale smrt není konec všeho, a život je více než jenom fyzický nebo chemický proces. Dokonce Ježíš sám říká, že je „cesta, pravda a život“. Co to znamená? Že skutečný život najdeme v něm, v tom, že ho následujeme (protože je cesta) a že v něj věříme a že mu důvěřujeme (protože je pravda). Jinde ve stejném Evangeliu (Jan 11,25) Ježíš říká, že je „vzkříšení a život“, život, který on nabízí, je život věčný, je silnější než smrt, silnější než strach.

„Ať se vaše srdce nechvěje!“ I v této situaci pandemie, navzdory lidským nejistotám, nemáme důvod ke strachu, pokud opravdu věříme v Ježíše, pokud mu důvěřujeme. 2. čtení z prvního listu sv. Petra nám to říká ještě jinak: Ježíš je „kámen nárožní; kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán“. A přidává: „Vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám“, a všem věřícím dává úkol: „Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal“. To je naše povolání, povolání celé církve: hlasat radostnou zvěst. A od začátku, i přes těžkosti, pronásledování, vnitřní konflikty, hříchy svých členů, krize, církev nepřestala tento úkol plnit. V 1. čtení ze Skutků apoštolů máme popsánu jednu z těchto krizí. Vnitřní konflikt uvnitř církve byl vyřešen vytvořením nové služby. Dnešní církev je konfrontována s novými výzvami, kvůli hříchům svých členů (například pedofilní aféry), s vnitřními konflikty nebo s potřebami reformy,

ale také kvůli nové situaci s pandemií. Věřme, že jako společenství věřících najdeme způsob jak čelit novým výzvám, stejně jako prvotní církve našla nové řešení nových otázek.

Řešení reagující na tyto nové výzvy hledají papež a biskupové, možná i kněži, ale nemůžou je najít a hlavně je uskutečnit bez nás, bez společenství věřících, které tvoří „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu“. Všimněme si úkolu církve, jak ho definuje text ze Skutků apoštolů: jsou 3 hlavní služby. Apoštolové se budou věnovat modlitbě a službě slova, a těch sedm mužů se bude věnovat službě u stolu. To jsou ty tři základní funkce církve (liturgie, hlásání a diakonia), a když službu slova rozdělíme na ad-intra (směrem dovnitř), tj. formaci, a ad-extra (směrem ven), tj. evangelizaci, a přidáme roli společenství, najdeme znovu těch 5 základních rozměrů křesťanského života nebo 5 vitaminů: A jako Adorace, modlitba, B jako Bratrský život, společenství, C jako FormaCe, duchovní růst, D jako Diakonia nebo Darování se, služba, sdílení a E jako Evangelizace, svědectví. Každý z nás má prožít těchto 5 rozměrů nebo mít v životě těch 5 vitaminů, aby mohl být zdavým křesťanem, imunní ne proti koronaviru, ale proti pástím tohoto světa.

Tak „ať se naše srdce nechvěje“ a ať uvedeme svou víru do praxe s důvěrou v to, co řekl Ježíš na konci Evangelia: „Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci“.

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti.